

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľa: **M. L.**, bytom Ž., proti odporkyne: **Sociálna poisťovňa – ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava**, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 13. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo dňa 16. júna 2010 č. 580 713 7303 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím zo dňa 16. júna 2010 č. 580 713 7303 odporkyňa postupom podľa ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 462/2002 Z.z. o poskytnutí jednorazového finančného príspevku politickým väzňom v znení neskorších predpisov nepriznala navrhovateľovi jednorazový finančný príspevok z dôvodu, že navrhovateľ podal žiadosť o priznanie

jednorazového príspevku dňa 2. júla 2010, hoci tak mohol podľa zákona urobiť a požiadať najneskôr do 31. júla 2004 a jeho nárok zanikol.

Vo včas podanom opravnom prostriedku podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), doručenom najvyššiemu súdu dňa 9. augusta 2010 proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľ predovšetkým namietal svoj zdravotný stav, ktorý zapríčinil, že prehliadol možnosť požiadať o priznanie jednorazového príspevku. Žiadal o odpustenie zmeškania lehoty.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Uviedla, že zákonný nárok si mohol navrhovateľ podľa § 3 ods. 2 zákona č. 462/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov uplatniť v lehote do 31. júla 2004, inak nárok zanikol. Žiadala, aby súd rozhodnutie napadnuté navrhovateľom podľa § 250q OSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný rozhodovať o opravnom prostriedku v tejto veci (§ 3 ods. 4 zákona č. 462/2002 Z.z. v spojení s ustanovením § 246 ods. 2 písm. a/ a § 250l a nasl. OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku postupom podľa Tretej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. OSP. Po zistení, že opravný prostriedok bol podaný oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote, opravnému prostriedku navrhovateľa nemohol súd vyhovieť, pretože odporkyňa neporušila svojim rozhodnutím zákon.

Ako vyplýva z obsahu pripojeného administratívneho spisu, správny orgán v správnom konaní vo veci priznania jednorazového odškodnenia navrhovateľovi postupoval podľa § 3 ods. 2 zákona č. 462/2002 Z.z. a o oneskorene podanej žiadosti rozhodol zákonným spôsobom.

Podľa ust. § 3 ods. 1 až 5 zákona č. 462/2002 Z.z. o poskytnutí príspevku rozhoduje a príspevok vypláca Sociálna poisťovňa (ďalej len „príslušný orgán“). Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

(2) Oprávnená osoba môže uplatniť písomne nárok na príslušnom orgáne, a to najneskôr do 31. júla 2004, inak nárok zaniká. Príslušný orgán rozhodne o nároku a priznaný príspevok vypláť najneskôr do 30. decembra 2004.

(3) Oprávnená osoba je povinná k žiadosti pripojiť doklady preukazujúce opodstatnenosť jej nároku.

(4) Proti rozhodnutiu orgánu uvedenému v odseku 1 možno podať opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu. 2)

(5) Konanie podľa tohto zákona je oslobodené od správnych poplatkov a súdnych poplatkov.

Najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ požiadal o priznanie jednorazového finančného príspevku podľa zákona č. 462/2002 Z.z. dňa 2. júna 2010, teda viac ako 5 rokov po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku predovšetkým namietal, že v čase keď si mohol tento svoj nárok podľa zákona č. 462/2002 Z.z. uplatniť, nebol vzhľadom na svoj zdravotný stav schopný takto postupovať.

Najvyšší súd nepovažuje túto námietku za takú, ktorá by mohla navrhovateľovi priniesť očakávaný úspech, nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona č. 462/2002 Z.z. nevplýva oprávnenie pre konajúci súd alebo správny orgán postupovať tak, že by zaniknutý nárok (zanikol neuplatnením v prepadnej lehote) priznal aj na základe žiadosti podanej po 31. júli 2004.

Preto sa senát najvyššieho súdu nestotožnil s námietkou navrhovateľa a považuje rozhodnutie odporkyne za riadne a dostatočne odôvodnené a namietaná skutočnosť, že si v čase do 31. júla 2004 nárok neuplatnil pre svoj zdravotný stav je v tejto súvislosti právne irelevantná. Je len na samotnom zákonodarcovi, či vytvorí zákonné podmienky pre nové uplatnenie žiadosti o priznanie jednorazového príspevku politickým väzňom v budúcnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporkyne č. 580 713 7303 z 16. júna 2010 potvrdil ako zákonné podľa § 250q OSP.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania, keďže v konaní nemal úspech a odporkyni náhrada trov konania nepatrí zo zákona.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková